

de ikke samtidig har indmeldt sig i en Fagforening. Forkasteligt er ogsaa dette, at man f. Eks., naar man skal udbetale Understøttelse til en arbejdsløs, af denne Understøttelse tilbageholder det Beløb, som den arbejdsløse staaer til Restance for til sin Fagforening, eller naar man gør dette Forhold yderligere klart ved at udbetale ham hans Understøttelse eller en Del af den i Mærker, som han kan bruge til at indklæbe i sin Fagforeningsbog til Tegn paa, at han har betalt sit Kontingent. Jeg ønsker at fremdrage disse Eksempler, som jeg har haft Lejlighed til paa forskellig Maade nærmere at undersøge, til Bevis for at der under den Ordning, vi har haft, er begaaet Fejl, men jeg er tilbøjelig til paa en Del af de Omraader, hvor dette har været Tilfældet, at sige, at det kan skyldes, at det er et Forsøg med noget nyt, og den deraf følgende Uerfarenhed paa dette Omraade. Men jeg fremdrager det med Villie, for at man i Fremtiden kan vare sig for at foretage noget lignende.

Men nu vil man overfor alle disse Klager sige til mig: Hvad nytter den offentlige Arbejdsanvisning? og herom vil jeg da sige, at ude omkring fra, f. Eks. fra Belgien, foreligger der en Rapport om Arbejdsløsheden i Forbindelse med Arbejdsanvisning. Den er afgivet af to Repræsentanter, som vistnok begge er socialistiske Ledere — i hvert Tilfælde er den ene af dem det —, og de udtrykker her, hvorledes det gaar for sig i Belgien, og navnlig bemærker man om Kontrollen følgende: Man kræver dernede, at en Arbejder hver Dag skal møde paa Kontoret og fremvise et Kort, udstedt af Fagforeningens Sekretær. Han skal endvidere paa den af Sekretæren opgivne Tid skrive sit Navn i en Protokol for at undgaa Misbrug, og den Tid, hvorpaa han skal skrive sig i Protokollen, skal være forskellig paa de forskellige Dage i Ugen. Saa skal den offentlige Arbejdsløshedsfonds Sekretær efter de opgivne Oplysninger foretage en Undersøgelse i den arbejdsløses Hjem, og denne Undersøgelse skal suppleres med en Undersøgelse, foretaget af Arbejdernes Repræsentanter i Arbejdsløshedsfonden. Enhver af disse Repræsentanter kan og skal foretage de Undersøgelser, der anvises ham af Sekretæren, og denne effektive Kontrol skal i hvert Fald udføres af Medlemmer af Fonden, der tilhører en anden politisk og social Retning end den, der repræsenteres af den interesserede Fagforening. Om denne

Kontrol siger de vedkommende Arbejderrepræsentanter, at de tre Kontrolmidler, der kan anvendes, nemlig den gensidige Kontrol ved Arbejderne selv, den effektive Arbejdsanvisning og den offentlige Kontrol, benyttet i Forening, giver tilfredsstillende Resultater. Det er altsaa fra Arbejdernes Repræsentanter, at der er afgivet en saadan Erklæring. Men naar jeg nu sammenholder den med den Debat, der fandt Sted i Folketinget, og ser paa de Angreb, der blev rettet paa et Forslag, der blev stillet fra konservativ Side, maa jeg noget forbavses, thi det, der kom frem dernede, var jo dog en meget ringe Kontrol i Forhold til det, her er anført — lad Formen saa være, som den kan. Maa jeg imidlertid sige, at kan der gennem en offentlig Arbejdsanvisning ydes en yderligere Kontrol med Arbejdsløshedskasserne, saa bør man ikke undlade den, og det forekommer mig, at naar den højtærede Minister ser paa § 8 i sit Lovforslag om Arbejdsanvisning, saa vil han se, at han der har stillet Forslag om, at Arbejdsløshedskasserne skal tilstille Arbejdsanvisningskontorerne Lister over de Folk, der er arbejdsløse. Men der gaar man jo netop lige den stik modsatte Vej af, hvad man gaar alle Vegne ude i Verden, her lader man Arbejdsanvisningskontorerne faa Meddelelse fra Arbejdsløshedskassen; man gør det for derved at sige til Arbejdsanvisningskontorerne: De Folk skal I skaffe Arbejde. Men hvis man nu gik den modsatte Vej — selv om man ikke vilde bruge det, som maaske mange Arbejdere ikke vilde synes om, at lade dem møde selv med et Kort og faa det stemplet — og lod Arbejdsanvisningskontorerne tilstille Arbejdsløshedskasserne en Liste over de Folk, som havde meldt sig paa de offentlige Arbejdsanvisningskontorer for at søge Arbejde, saa vidste man altsaa, at de Folk, der stod paa denne Liste, havde gjort, hvad de kunde for at faa Arbejde, og man vidste, at naar en af dem kunde faa Arbejde, kom der Meddelelse fra Arbejdsanvisningen. Saa vilde man uden synderlig Ulejlighed, uden at krænke noget Menneske, kunne benytte den offentlige Arbejdsanvisning til at virke kontrollerende paa Arbejdsløshedskasserne.

Jeg ved ikke, om den højtærede Minister forstaar Modsætningen mellem det, som er foreslaaet i § 8, og det af mig fremhævede. § 8 lader Listen gaa fra Kasserne til Arbejdsanvisningen. Jeg fremhæver, at det var bedre, naar Arbejderen meldte sig paa Arbejdsanvisningen og med